ἀπὸ τὸ διάβολο.

Τή στιγμή ἐκείνη μιὰ ἀστραπή φτεροκόπησε ἀπάνου ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ὁ κεραυνὸς βρόντησε ἄγρια. Φοβήθηκε τότε πῶς θὰ τὸν τιμωρεῦσε ὁ Θεὸς γιὰ τὴ βλαστήμια του αὐτή ἀλλὰ ἡ βάρκα του πέρασε τὴν «Τρύπα τοῦ Μπίγκεν» χωρὶς νὰ πάθη τίποτα.

— Πῶς ν' ἀκούση τὶς βλαστήμιες μας ὁ Θεὸς, εἶπε ὁ Γουλιέλμος τότε, ἀφοῦ δὲν ἀκούει τὰ παρακάλια μας ; Ὁ διάβολος ὅμως πάντα δίνει τὴ συνδρομή του. Μὲ τὸ νὰ εἰπῶ τόνομα τοῦ διαβόλου πέρασα τὴν «Τρύπα τοῦ Μπίγκεν» ὅπου ὅλοι ὅσοι παρακαλοῦν τὸ Θεὸ, πνίγουνται. Τόσοι καὶ τόσοι ἔγιναν πλούσιοι καὶ τρανοὶ γιατὶ ἀναγνώρισαν ὡς κύριό τους τὸ διάβολο, μὰ πῶς ἀλλοιῶς νὰ σώσω τὸν ἀδερφούλη μου ;

Τή στιγμή αὐτή ὁ Γουλιέλμος ἄραξε μὲ τὴ βαρκούλα του στὴν ἄλλην ὄχθη. Ἀφοῦ ἔδεσε τὴν βάρκα του ἀπὸ τὸν κορμὸ μιᾶς ἰτιᾶς, τρύπωσε στὸ δάσος, ἀναζητῶντας τὸ μέρος ποὺ θάβρισκε τὸ διάβολο.

Ὁ ἀέρας μούγκριζε ἀνάμεσα στὰ δέντρα μανιασμένος καὶ ἡ ἀστραπὲς ἔσκιζαν ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη τὰ μολυβένια σύγνεφα. Ὁ Γουλιέλμος προχωρῶντας μὲ τὴν ψυχὴ σφιγμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔφτασε τέλος σ' ἕνα μέρος ἀπ' ὅπου τραβοῦσαν τρία μονοπάτια.

— Ἐδῶ εἶνε ! εἶπε.

Καὶ στυλώθηκε στὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Ἡ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του ἤσαν ἀνασηκωμένες ἀπὸ φρίκη. Ὁ ἄνεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ μουγκρίζη πάντα καὶ τ' ἀστροπελέκια ἔδερναν τὴν πλάση. Προσπάθησε νὰ θυμηθῆ τὴν τυπικὴ ἐπίκληση, ποὺ κάνουν στὸ διάβολο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ δίσταση. Ἀμέσως ὅμως θυμήθηκε τὸν ἀδερφό του ποὺ τώρα τυραννιόταν στὸ κρεββάτι καὶ ἀποφασιστικὰ φώναξε :

— Ἀφέντη διάβολε, σοῦ δίνω ἀπὸ τώρα καὶ γιὰ πάντα το ἀριστερό μου χέρι, ἂν κάμης καλὰ τὸν ἀδερφό μου !

Ὅλα μιὰ τελείωσαν. Ὁ Γουλιέλμος ἔπεσε προύμυτα στὴ βρεγμένη χλόη κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. Τέλος σηκώθηκε, κατέβηκε στὴν ὀχτιά, μπῆκε στὴ βάρκα του κι' ἀνοίχτηκε. Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὴν «Τρύπα τοῦ Μπίγκεν», τὸ κουπὶ ποὺ βαστοῦσε μὲ τ' ἀριστερό του χέρι, ἔγινε τρίψαλα. Αὐτὸ ἦταν σημάδι πῶς ὁ διάβολος δέχτηκε τὴν προσφορά του καὶ κυβερνοῦσε αὐτὸς μιὰ τὸ ἀριστερό του χέρι. Στὴ σκέψη αὐτὴ ἀνατρίχιασε. Ὡστόσο ὅμως πέρασε τὴν «Τρύπα τοῦ Μπίγκεν» κ' ἔφτασε στὴν ἄλλη ὄχθη, χωρὶς νὰ πάθη κακό. Ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι βρῆκε τὸ Ριχάρδο, ποὺ τόσα μερόνυχτα δὲν εἶχε κλείσει μάτι, νὰ κοιμᾶται ἥσυχος. Νὰ τί εἶχε συμβῆ : Ὅταν ἔφευγε ὁ Γουλιέλμος ἐέχασε στὴν ταραχή του νὰ κλείση τὴν πόρτα καὶ ὁ ἄνεμος ὁρμῶντας μέσα χτυποῦσε μὲ λύσσα τὰ παραθυρόφυλλα κ' ἔφτανε ὥς τὴν κάμαρη ποὺ κοιτοῦνταν ὁ ἄρρωστος ἀδερφός του. Ὁ Ριχάρδος φώναξε, ξαναφώναξε τή γυναίκα του νὰ κλείση τὴν πόρτα, μὰ κείνη κοιμόταν βαριὰ καὶ δὲν ἄκουε. Τότε ὁ ἄρρωστος στὴν ὀπελπισία του σηκώθηκε ὁ ἴδιος νὰ κλείση. Ὅταν γύρισε ὅμως στὸ δαμάτιό του ἦταν τόσο ἀδυνατισμένος καὶ κουρασμένος, ὥστε σαριάστηκε ἀμέσως κάτου. Ἀλλὰ τὸ πέσιμο αὐτὸ τοῦκανε καλὸ, γιατὶ τὸ ἀπόσημα ποῦχε μέσα στὰ στήθεια του ἔσπασε πειὰ καὶ ξέρασε αἷμα. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸν πῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος.

Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Γουλιέλμος νὰ κοιμᾶται μουρμούρισε :

— Ὁρίστε, ὁ ἀδερφός μου ἔγινε καλὰ κ' ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένος. Ἐλέησέ με, Θεέ μου !...

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ Γουλιέλμος εἶδε στὸν ὕπνο του ὅτι τὸν πῆρε ὁ διάβολος καὶ τὸν ἔσυρε ὥς τὰ κατάβαθα τῆς γῆς. Τινάχτηκε στὸ κρεββάτι του τρομαγμένος. Ὁ Ριχάρδος μετὰ μιὰ βδομάδα ἦταν ἐντελῶς καλὰ κι' ἄρχισε νὰ δουλεύη. Ἡ γαλήνη καὶ ἡ χαρὰ ἄρχισαν νὰ πλημμυρίζουν τὸ σπίτι τους. Μόνο ὁ Γουλιέλμος μελαγχολοῦσε συχνά. Τοῦ φαίνονταν ὅτι τὸ ἀριστερό του χέρι τὸ κυβερνοῦσε ὁ διάβολος καὶ δὲν ἔτυανε τίποτα μ' αὐτὸ ἀπὸ φόβο μήν τὸ σπάση. Ἡ φουρτουνιασμένες νύχτες τοῦ ἔδιωχναν τὸν ὕπνο, γιατὶ θυμόνταν ἐκείνη τὴν ἄγρια βραδυά, ποὺ πουλήθηκε στὸ διάβολο.

Ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ γυναίκα του ἀνησυχοῦσαν τρομερὰ γιὰ τὸ φτωχό τους τὸ Γουλιέλμο. Τέλος ἤρθε ἕνα περιστατικὸ νὰ διασκεδάση καὶ τοῦ Γουλιέλμου τὴ θλίψη. Ἐρωτεύτηκε κάποια ὡραία καὶ γλυκειὰ κοπέλλα. Καὶ δὲν θυμόνταν πειὰ τὸ διάβολο γιατὶ ὅλες τὶς στιγμές του τὶς εἶχε ἀφιερωμένες στὴ θύμηση τῆς Κλαίρης του. Τὴν παραμονὴ τῶν γάμων τους ἡ Κλαίρη κι' ὁ Γουλιέλμος κάθονταν στὴ ρίζα μιᾶς ἰτιᾶς κ' ἔκαναν χίλια-δυὸ ὥμορφα σχέδια γιὰ τὸ μέλλον τους καὶ ἦταν πολὺ εὐτυχισμένοι ! Στὸ μετοξὺ ὅμως νύχτωσε καὶ ἡ Κλαίρη ἔπρεπε νὰ φύγη γιὰ τὸ σπίτι της.

— Καλέ μου, χρυσέ μου Γουλιέλμε, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ φύγω. Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι εἶνε τῆς μητέρας μου. Πάρτο νὰ τὸ φορέσης ἀπόψε καὶ νὰ μοῦ τὸ δώσης αὔριο ποὺ θὰ γίνουν οἱ γάμοι μας. Ὁ Γουλιέλμος πρότεινε τὸ δεξί του χέρι νὰ τοῦ περάση τὸ δαχτυλίδι.

— Ὄχι, ὄχι, Γουλιέλμε. Στὸ ἀριστερὸ χέρι, τοῦ εἶπε ἡ Κλαίρη.

Ὁ Γουλιέλμος τράβηξε τὸ ἀριστερό του χέρι, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ φρίκη. Τὸ πρόσωπό του χλώμιασε καὶ τὰ μάτια του σάλεψαν.

— Γουλιέλμε ! φώναξε ἡ κοπέλλα τρομαγμένη, γιατὶ ἀγρίεψαν τὰ μάτια σου ; Μὲ τρομάζεις, Γουλιέλμε.

Μὰ ὁ Γουλιέλμος χωρὶς νὰ εἰπῆ τίποτα ἔφυγε πρὸς τὸ δάσος τρέχοντας σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν χίλιοι διαβόλοι. Τοῦ φαίνονταν πῶς τάριστερό του χέρι τὸν ἔκαιγε. Ὅταν βρέθηκε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Κλαίρη, φώναξε :

— Ὦ ! ὄχι ! δὲν πρέπει νὰ πάρω γι' ἄντρα της ἕναν ποὺ πουλήθηκε στὸ διάβολο.

Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ χτυπιέται σπαραχτικὰ γιὰ τὴ χαμένη του εὐτυχία. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ πάλι ὅπως καὶ τότε, ἡ φουρτούνα μούγκριζε καὶ ἡ ἀστραπὲς ἔσκιζαν τὸ μολυβένιον οὐρανό. Ὁ Γουλιέλμος μπῆκε στὴ βάρκα του γιὰ νὰ περάση στὴν ἀντικρυνὴν ὄχθη. Ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὴν «Τρύπα τοῦ Μπίγκεν» δὲν τόλμησε νὰ κράξη οὔτε τὸ Θεὸ, οὔτε τὸ διάβολο. Ὡστόσο ἔφτασε στὴν ἀντικρυνὴν ὄχθη, χωρὶς νὰ πάθη τίποτα. Προχώρησε μέσα στὸ δάσος κ' ἔφτασε στὸ σημεῖο ποὺ σμίγουν τὰ τρία μονοπάτια. Γονάτισε καλῶντας τώρα τὸ Θεὸ σὲ βοήθεια. Ὁ ἀέρας μουγκρίζοντας ἄγρια ἔκανε τὰ δέντρα νὰ τριζοβολοῦν ἀπαίσια. Ὁ Γουλιέλμος στάθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, γύμνωσε τὸ ἀριστερό του χέρι, ἀκούμπησε τὴν παλάμη στὸν κορμὸ καὶ φώναξε :

— Ἀφέντη διάβολε ! σοῦδωκα τὸ ἀριστερό μου χέρι. Ἔλα νὰ τὸ πάρης.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἔπιασε μὲ τὸ δεξί του χέρι ἕνα τσεκοῦρι ποῦχε πάρει μαζύ του, τὸ κατέβασε μ' ὅλη του τὴ δύναμη κ' ἔκοψε τὸ χέρι του ἀπ' τὸν καρπὸ κάτω !... Ὕστερα παρατῶντας ἐκεῖ τὸ τσεκοῦρι καὶ τὸ κομμένο του χέρι ἔτρεξε τρελλὸς πρὸς τὴ βάρκα του, πήδησε μέσα κι' ἀνοίχτηκε. Ὅταν ἔφτασε στὴν «Τρύπα τοῦ Μπίγκεν» εἶχε ἀποκάμει. Κάλεσε σὲ βοήθεια τὸ Θεό. Μὰ τίποτα. Τὸ νερὸ στρεβιλίστηκε βίαια, ἡ βάρκα ἀναποδογύρισε, τὰ κύματα γύρω ἀφροκοπίσαν, ἕνα ἄγριο γουργουρητὸ ἀκούστηκε καὶ ὅλα τελείωσαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ριχάρδος κατέβηκε στὴν ἀκροποταμιὰ καὶ εἶδε τὸ ἀκρωτηριασμένο σῶμα τοῦ ἀδερφοῦ του, τοῦ Γουλιέλμου, ἀνάμεσα στὶς μυτερὲς κορφὲς δυὸ βράχων...

Ἀλφόνσος Κὰρρ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

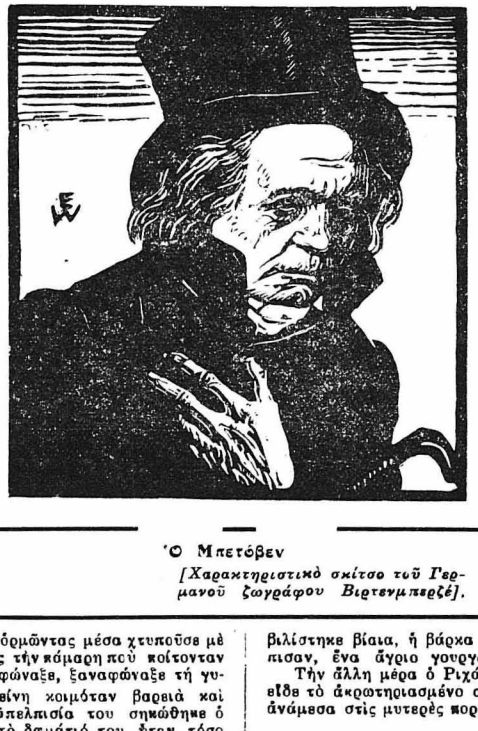

Ὁ Μπετόβεν

[Χαρακτηριστικὸ σκίτσο τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Βιρτεμπερζέ].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ ΚΑΙ Ο ΣΟΛΟΜΩΝ

Ὅταν ἡ βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ βασιλέα Σολομῶντα, κρατοῦσε στὰ χέρια της δυὸ ἀνθοδέσμες. Ἡ μία ἦταν ἀπὸ φυσικὰ ἄνθη, ἡ ἄλλη ἀπὸ τεχνητά, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔμοιαζαν τόσο μὲ τὰ φυσικά, ὥστε δὲν τὰ ξεχώριζες καθόλου ἀπ' αὐτά. Ἡ βασίλισσα ρώτησε τότε τὸ φημισμένο γιὰ τὴ σοφία του βασιλέα νὰ τῆς εἰπῆ ποιὰ ἦσαν τὰ φυσικὰ καὶ ποιὰ τὰ τεχνητὰ λουλούδια. Ὁ ἐπτεμμένος σοφὸς βρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Σὲ λίγο ὅμως θυμήθηκε ὅτι ἀπὸ τὰ κλειστὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ του πετοῦσαν πάντοτε μερικὲς μέλισσες. Διέταξε λοιπὸν μὲ τρόπο ἕναν ἀπὸ τοὺς δούλους του ν' ἀνοίξη τὰ παράθυρα. Οἱ μέλισσες τότε εἰσώρμησαν καὶ ἔλυσαν τὸ μυστήριο, γιατὶ ἀμέσως ἐπῆγαν καὶ ἐκάθησαν ἀπάνω στὰ φυσικὰ λουλούδια βέβαια.

Ἔτσι καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἐθριάμβευσε ἡ περίφημη σοφία τοῦ βασιλέως Σολομῶντος.